

správné podřadění zjištěného skutku pod zákon spatřuje v tom, že rozsudek nezjišťuje, že obžalovaný dal podnět k uveřejnění závadného článku v časopisu »Der deutsche F.«, a zejména jakým způsobem tak učinil. Obžalovaný prý prohlásil při hlavním přelíčení, že sice sepsal závadný článek za účelem jeho uveřejnění v periodickém tiskopisu »Der deutsche F.«, že si však nemůže již vzpomenouti, zdali jej odevzdal redaktorovi k uveřejnění, po případě jakým způsobem se článek dostal do redaktorových rukou. Není prý tu tedy doznání obžalovaného v tom směru, že způsobil nebo mohl způsobiti uveřejnění článku, a ani jinakého důkazu prý o tom není. Stížnost zastává právní názor, že sepsání urážlivé zprávy není samo o sobě ještě trestné, a to ani tehdy, když pisatel měl při sepsání úmysl, by zpráva byla uveřejněna tiskem, nýbrž že k úplné skutkové podstatě přečinu urážky na cti tiskem náleží, by ten, kdo článek sepsal, dal také přímo nebo nepřímo podnět k jeho uveřejnění tiskem, neboť prý jest jasno, že delikt jest spáchán nikoli pouhým sepsáním zprávy, nýbrž po výtce rozšiřováním zprávy v tiskopisu. S právním názorem stížnosti nelze souhlasiti, neboť nemá opory v ustanovení § 1 odst. (3) zákona čí. 124/24 sb. z. a n., jež obsahuje vymezení pojmu původce. V tomto případě jde o činnost, již má na zřeteli ustanovení § 1 odst. (3) tiskové novely pod číslem 1., totiž sepsání urážlivé zprávy, by byla uveřejněna tiskem. Dále sahající činnosti pisatelovy zákon nevyžaduje k jeho zodpovědnosti jakožto původce. Podle doslovu zákona i podle zpráv výborů ústavně právních poslanecké sněmovny a senátu (tisk 4569 a 1884) musí býti cílem původcovým, by urážlivá zpráva byla uveřejněna tiskem, a, kde této podmínky není, nelze ovšem pisatele (informátora, objednatele) zprávy považovati za původce, nýbrž jedině toho, kdo její uveřejnění nařídil. Nálezací soud však zjistil v rozsudku bezvadně a stížnost toto zjištění ani nenapadá, že obžalovaný sepsal závadný článek právě k tomu cíli, by byl uveřejněn v časopisu »Der deutsche F.«. O přerušení vztahu mezi sepsáním a uveřejněním zprávy mohlo by se mluvit jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že k jejímu uveřejnění došlo proti vyslovené vůli pisatelově. Než obžalovaný podle spisů nic takového vůbec netvrdil a netvrdí to ani zmateční stížnost; naopak podle protokolu o hlavním přelíčení doznal obžalovaný, že sepsal oba články za účelem jejich uveřejnění v periodickém tiskopisu »Der deutsche F.« a dodal k tomu pouze, že si nemůže dnes již vzpomenouti, zdali je odevzdal redaktoru Šimonu S-ovi sám osobně, či jak se dostaly do jeho rukou. Jestliže tedy nálezací soud uznal, že obžalovaný jest jako původce podle § 1 tiskové novely trestně zodpovědným za případný trestný obsah závadného článku, srovnává se jeho výrok se zjištěným stavem věci a se zákonem, nelze mu vytýkati ani nejasnost ani nesprávné použití zákona, a zmateční stížnost bylo proto jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 3111.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čí. 562 sb. z. a n.).

Byl-li kdo odsouzen pro činy, spáchané v době zkušební po dřívějším podmíněném odsouzení pro činy, vylučující podle § 2 zákona nové podmíněné odsouzení, je toto vyloučeno, třebaž byl obžalovaný v novém rozsudku odsouzen též pro čin spáchaný před prvním rozsudkem; ustanovení čtvrté věty § 6 čís. 4 zákona nelze tu použít; předpokládat, že byl obžalovaný odsouzen znovu výhradně jen pro činy, spáchané před dřívějším odsouzením.

(Rozh. ze dne 7. března 1928, Zm II 497/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 11. listopadu 1927, pokud jím bylo vysloveno, že trest těžkého žaláře dvou měsíců, zostřeného jedním postem měsíčně, uložený obžalovanému tímto rozsudkem pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II c), tr. zák., jest podmíněný a že zůstává podmíněným i trest vězení tří dnů, zostřeného jedním postem, uložený mu rozsudkem okresního soudu v Opavě ze dne 18. února 1927 pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. a pro přestupek podle § 36 zbroj. pat., zrušil rozsudek nalézacího soudu, pokud jím bylo vysloveno, že odsouzení podle tohoto rozsudku jest podmíněné a že zůstává podmíněným trest, uložený obžalovanému rozsudkem okresního soudu v Opavě ze dne 18. února 1927, a uznal, že odsouzení, vyslovené napadeným rozsudkem jest nepodmíněné a že o tom, zda zůstane podmíněným trest, uložený obžalovanému rozsudkem okresního soudu v Opavě ze dne 18. února 1927, či zda má býti nařízen výkon tohoto trestu, rozhodne okresní soud v Opavě.

D ů v o d y:

Veřejný obžalobce vytýká napadenému výroku rozsudku, že soud jím překročil trestní moc (čís. 11 § 281 tr. ř.), porušiv zákon v ustanoveních §§ 2 a 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení. Zmateční stížnost jest odůvodněna. Obžalovaný byl při vynesení napadeného rozsudku již dříve podmíněně rozsudkem okresního soudu v Opavě ze dne 18. února 1927 potvrzeným rozsudkem zemského soudu jako soudu odvolacího v Opavě odsouzen pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Bylo tudíž podle § 2 zák. o podm. ods. opětne podmíněné odsouzení vyloučeno. Nynější odsouzení nastalo pro skutky, spáchané po dřívějším podmíněném odsouzení v době zkušební. Že nastalo odsouzení nyní též pro krádež, spáchanou před prvním rozsudkem, nemění na věci ničeho a nemůže odůvodniti použití čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o pod. ods., již lze použít jen tehdy, byl-li vinník odsouzen znovu výhradně jen pro činy, spáchané před dřívějším odsouzením. Bylo by protismyslné, kdyby v takovém případě mohlo býti vysloveno opětne podmíněné odsouzení, jež by bylo vyloučeno, kdyby tu nebylo jednoho trestného činu z doby dřívější. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti a rozhodnouti jak se stalo.